

Gedemoniseerd worden door eigen werkgever is een grotere pijn dan bijna gedood worden door leerlingen

”Ik heb mezelf overvallen?”

Na de overval op mij op het Handelsgymnasium van Oslo op 15 mei 2014, werd ik zelf door mijn werkgever aansprakelijk gesteld voor het voorval. De eerste drie jaren na de overval dacht ik dat mijn werkgever mijn verklaring van wat er me overkomen was, aanvaard had. Maar zowel de rector, de vertrouwenspersoon als de mentor van de klas van de later veroordeelde leerling, vertelden aan anderen dat de overval door mijn gedrag was uitgelokt. De mentor herhaalde in twee rechtsinstanties dat ik de leerling overvallen had! Op die manier werd ik langzamerhand geïsoleerd van mijn collega's. Van deze gang van zaken wist ik niets af gedurende drie jaar na het voorval.

Doordat de verantwoordelijkheid op mij geschoven werd, was het voor de school gemakkelijker om het voorval te verklaren. De school had correct gehandeld, terwijl ik gefaald had. Bovendien werd een fabeltje in omloop gebracht dat ik politiek tot uiterst rechts behoorde.

Enkele maanden na de overval discussieerde ik over het voorval met mijn afdelingsleider op de school. We zijn beiden godsdienstleraar. In het kader van mijn hoofdvak, religiegeschiedenis, heb ik me gespecialiseerd in de islam. Het verwonderde mijn afdelingsleider dat die vijf leerlingen die me hadden aangevallen, allemaal bevestigden dat ik hén aangevallen had. Daar deze vijf leerlingen moslims waren, herinnerde ik hem aan het begrip "taqiyyah". Taqiyyah betekent dat moslims, in bepaalde situaties, zich kunnen veroorloven om niet de waarheid te zeggen. Wat ik toen niet wist was, dat hij naar de rector gegaan was en hem verteld had dat *ik meen dat alle moslims liegen*.

”Alle moslims liegen!”

Op 1 maart 2016 heb ik een ontmoeting met de rector en mijn afdelingsleider. Op dat moment zit ik nog steeds in de ziektewet en ben behandeld voor de beschadiging van het strottenhoofd. Nu informeerde ik hem ook over dat een nationale welzijnsinstantie ("NAV") me een microfoon en luidspreker geleend heeft, die mijn zwakke stem zal kunnen versterken in mijn lessen vanaf het najaar 2016. Waarop de rector zegt dat hij een groot risico neemt als hij me terug in mijn functie als leraar benoemt, aangezien hij er zich dan eerst van moet vergewissen dat er geen moslims zijn in de klas waar ik lesgeef. De reden is, dat ik klaarblijkelijk mijn gedrag veranderd heb na de aanval, zodanig dat ik nu vlug geprovoceerd word door moslims. Ik probeer mijn rector op dat punt te corrigeren, maar ervaar dat hij niet naar mij luistert.

In het kantongerecht in maart 2018 herhaalt de rector dezelfde bewering, namelijk dat ik meen dat alle moslims liegen. Ik dien ter plekke een protest in tegenover de rechter.

Gedurende een pauze tijdens deze zitting had de Verantwoordelijke voor Onderwijs van de stad Oslo, een juriste van het Ministerie van Onderwijs, een gesprek met mijn advocaat. Zij vertelt hem dat ik tot extreem rechts behoor. Mijn advocaat wijst dat met nadruk af.

Wie is mijn naaste?

Waar komt dit vandaan, het verhaal dat ik tot extreem rechts zou behoren? Ikzelf ben immigrant in Noorwegen en heb veel vrienden van vele landen en religies (gehad). Als christen en katholiek heb ik een universele kijk op de mens. De ongeveer 6000 leerlingen die ik les heb gegeven in een tijdsspanne van bijna 50 jaar, kunnen mijn liberaal en humanistisch mensbeeld bevestigen. Mijn morele richtsnoer is hecht gekoppeld aan de parabel van de barmhartige Samaritaan (Lucas 10:30-36). Een vroegere collega leraar werd in het najaar van 2014 door een groep leerlingen van het gymnasium Kuben aangevallen terwijl hij les gaf in maatschappijleer. Ze wierpen schoolbanken naar hem toe omdat hij enkele dagen eerder de Koran op zijn facebook-account had geciteerd. Kort samengevat: De lokale onderwijsinstanties wensten de leraar kwijt te raken en nodigden hem uit voor een ontmoeting om over de zaak te onderhandelen. De leraar was geen lid van een vakbond. Niemand gaf om hem. Ik hoor over dit naderende gesprek en hij vraagt me om bij deze ontmoeting aanwezig te zijn. De juriste van het kantongerecht van maart 2018 leidt deze onderhandeling, die plaatsvindt in februari 2016. Mijn vroegere collega is nu ongewenst in zijn baan als leraar omdat de overheden menen dat hij er houdingen en meningen van extreemrechts op nahoudt. Zulke leraren willen de overheden natuurlijk niet.

Het gesprek vindt plaats in een lokaal met doorzichtige glaswanden. Aan de buitenkant zie ik de hoofdinspectrice Astrid Søgne staan, die ons observeert. Ik herken haar, en zij mij. Ik zend haar een groet door mijn hand op te steken. Waarop ze zich omdraait, en mijn rector per telefoon informeert: 'Nu is het bewezen, Saers is extreemrechts.'

De demonisering is bewaarheid!

Op 1 oktober 2017 vindt er een rectorwisseling op het Handelsgymnasium in Oslo plaats. De nieuwe rector herhaalt tegenover mijn advocaat dat ik me racistisch uitgelaten heb. Niemand klaagt me direct aan, er wordt gewoon een beeld van mij geschetst tegenover anderen dat ik racist ben.

Er worden me meningen en houdingen toegeschreven die ik niet heb, om me te marginaliseren – dat doet pijn. Beschreven worden als een gewelddadige leraar, na een lang en gelukkig leven als pedagoog, is schokkend en belastend, o.a. voor een goede slaap.

Mijn gezondheid is verzwakt door de beschadiging van mijn strottenhoofd. Ik ben nu 25 % invalide. Maar de aanval op mijn persoon en mijn waardigheid als mens en pedagoog, geënceneerd door mijn werkgever, heeft een veel grotere schade aangericht.